

Metodą Integracji Sensorycznej powinniście się Państwo zainteresować, jeżeli u waszego dziecka występują któreś z poniższych problemów:

- Jest nadmiernie wrażliwe na dotyk, nagły ruch, bodźce wzrokowe ale także wtedy, gdy ta wrażliwość jest zbyt mała
- Poziom aktywności dziecka jest niepokojąco niski lub wysoki
- Łatwo się rozprasza
- Jest impulsywne, często traci samokontrolę, ma trudności z uspokojeniem się
- Ma trudności emocjonalne i w kontaktach społecznych
- Jest ruchowo mniej sprawne niż rówieśnicy, niezborne, często upada, upuszcza przedmioty,
- Ma opóźniony rozwój mowy (w zakresie artykulacji, zasobu słownictwa)
- Nie umie wykonywać rozmaitych czynności z którymi radzi sobie większość dzieci w jego wieku np.: rysować budować z klocków, ubierać się
- Ma trudności z opanowywaniem technik szkolnych, zwłaszcza czytania i pisania

To tylko niektóre z objawów zaburzonej integracji sensorycznej a dziecko mające problemy w tej sferze ujawnia zwykle kilka z nich jednocześnie.

Metoda SI powstała w latach siedemdziesiątych i wciąż jest udoskonalana. Termin integracja sensoryczna oznacza taką organizację wrażeń ze wszystkich zmysłów (wzrok, słuch, smak, powonienie, dotyk, czucie ruchów naszego ciała) by mogły być przez człowieka wykorzystane do celowego i efektywnego działania.

Nasze zmysły dostarczają nam informacji z całego naszego ciała i otoczenia wokół nas. W każdym momencie życia do naszego mózgu dopływa niezliczona ilość informacji i pochodzą one nie tylko z naszych oczu i uszu, ale także ze skóry(zmysł dotyku), z mięśni , ścięgien i stawów (zmysł propriocepcji , czyli czucia siebie), i ze specjalnego zmysłu przedsionkowego, który odbiera siłę grawitacji i rejestruje wrażenia z ruchu naszego ciała.

Nasz mózg, który nieustannie organizuje te informacje można by porównać do policjanta kierującego ruchem w godzinach szczytu. Jeśli tę funkcję wykonuje prawidłowo, to zintegrowane informacje mogą być użyte do kontrolowanego reagowania, uczenia się. Gdy zaś informacje płyną w sposób źle zorganizowany to funkcjonowanie naszego systemu nerwowego przypomina korek komunikacyjny, co bardzo utrudnia codzienne życie.

Dziecko osiąga dojrzałość w zakresie integracji sensorycznej w wieku około 9 lat i doskonali te procesy w dalszym życiu.

Wśród czterech głównych stadiów rozwoju integracji sensorycznej uwagę należy zwrócić na pierwszy i ostatni.

Pierwsze stadium, rozpoczynające się już w życiu płodowym, to rozwój podstawowych systemów zmysłowych: dotykowego, proprioceptywnego i przedsionkowego. W ostatnim zaś dziecko osiąga dojrzałość do opanowywania czytania, pisania, tworzenia pojęć oraz potrafi zachowywać się w sposób społecznie akceptowany.

Tak, jak nie może być porządnego budynku bez fundamentów, tak i niemożliwe jest osiągnięcie zdolności z ostatniego stadium, gdy źle funkcjonują bazowe systemy sensoryczne.

Mówiąc o deficytach SI nie ma się na myśli chorób czy uszkodzeń narządów zmysłów. Mówimy o zaburzeniach w interpretacji bodźców, która dokonuje się w układzie nerwowym. Dzieci różnią się od siebie pod względem sprawności procesów SI, tak jak różnią się pod względem inteligencji, uzdolnień językowych. Pewien stopień różnorodności mieści się w granicach normy. Deficyty integracji sensorycznej mogą być różne: od subtelnych po znaczne.

Do badania procesów SI służą kwestionariusze, standaryzowane testy, obserwacja kliniczna oraz wywiad.

Obserwujmy więc uważnie nasze dzieci. Nie bagatelizujmy ich niewielkich nawet trudności, aby mogły rozwijać pełnię swoich potencjalnych możliwości.

U dzieci z opóźnionym rozwojem mowy, stymulacja sensomotoryczna może być etapem przygotowawczym do zajęć logopedycznych.

Bibliografia;

Materiał szkoleniowy E. Grzybowska

Forum Logopedy-czasopismo